

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 1531/18
16.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Дејана Ђојбашића, председника већа, судије Драгана Драговића и судије Александре Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Generali Osiguranje Србија а.д.о. Београд, ул. Владимира Поповића бр. 8, кога заступа Маја Перовић, адвокат из Београда, ул. Грге Андријановић бр. 9, против тужених 1. АА из ..., место ..., кога заступа Мирослав Рајковић, адвокат из Уба, ул. Краља Петра Првог бр. 52, 2. „Јабланица Транс“ доо Стрижа, Параћин, Цариградски друм бр. 136, кога заступа Никола Јовановић, адвокат из Београда, ул. Мајке Јевросиме бр. 37 и 3. „Еуропа Бус“ д.о.о. Ваљево, ул. Карађорђева бр. 120, кога заступа Јелица Иковић, адвокат из Београда, ул. Јурија Гагарина бр. 63/53, ради регреса, вредност предмета спора 1.375.028,88 динара, одлучујући о жалбама тужиоца, првотуженог и трећетуженог изјављеним против пресуде Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године, у ставу II изреке, у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе првотужени АА из ..., да солидарно са трећетуженим „Еуропа Бус“ д.о.о. Ваљево плати тужиоцу законску затезну камату на износ од 1.375.028,88 динара за период пре досуђеног у првом ставу изреке, у ставу III и V изреке.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба трећетуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године, у ставу I изреке, у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан трећетужени „Еуропа Бус“ д.о.о. Ваљево, да тужиоцу плати износ од 1.375.028,88 динара са законском затезном каматом почев од 07.11.2017. године до исплате, у ставу IV изреке, у делу којим је трећетужени обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 355.325,00 динара.

III ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године у ставу I изреке, у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени, АА, да солидарно са трећетуженим „Еуропа Бус“ д.о.о. Ваљево плати тужиоцу износ од 1.375.028,88 динара, са законском затезном каматом од 07.11.2017. године и у ставу IV изреке, у делу којим је обавезан првотужени да солидарно са трећетуженим тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 355.325,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе првотужени АА из ..., да солидарно са трећетуженим „Еуропа Бус“ д.о.о. Ваљево плати тужиоцу износ од 1.375.028,88 динара, са законском затезном каматом од 07.11.2017. године до исплате и трошкове поступка у износу од 355.325,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да првотуженом накнади трошкове првостепеног поступка у износу 11.250,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

IV ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године у ставу II изреке, у делу којим је обавезан трећетужени Еуропа Бус д.о.о., да плати тужиоцу законску затезну камату на износ од 1.375.028,88 динара за период пре досуђеног у првом ставу изреке и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ трећетужени да тужиоцу на износ од 1.375.028,88 динара плати законску затезну камату и то:

- на износ од 837.473,38 динара почев од 20.02.2013. године до 06.11.2017. године,
- на износ од 100.000,00 динара почев од 27.02.2013. године до 06.11.2017. године,
- на износ од 100.000,00 динара почев од 28.02.2013. године до 06.11.2017. године,
- на износ од 100.000,00 динара почев од 28.02.2013. године до 06.11.2017. године,
- на износ од 237.555,50 динара почев од 08.02.2013. године до 06.11.2017. године, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

V ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да првотуженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 78.175,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

VI ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 7507/2015 од 07.11.2017. године, ставом I усвојен је делимично тужбени захтев тужиоца па су обавезани првотужени АА из ..., место .... и трећетужени Еуропа Бус д.о.о. Ваљево да тужиоцу Generali Osiguranje Srbija а.д.о. Београд солидарно плате 1.375.028,88 динара са законском затезном каматом од 07.11.2017. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом II изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу захтева да се обавезу првотужени АА из ..., место ... и трећетужени Еуропа Бус д.о.о. Ваљево да тужиоцу Generali Osiguranje Srbija а.д.о. Београд солидарно плате законску затезну камату на 1.375.028,88 динара за период пре досуђеног у првом ставу изреке. Ставом III изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу захтева да се обавезе друготужени Јабланица Транс д.о.о. Стрижа, Параћин да солидарно са првотуженим и трећетуженим плати тужиоцу Generali Osiguranje Srbija а.д.о. Београд 1.375.028,88 динара са законском затезном каматом и то на износе и за периоде ближе наведене у овом ставу изреке. Ставом IV изреке обавезани су првотужени и трећетужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 355.325,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом V изреке обавезан је тужилац да друготуженом накнади трошкове парничног поступка од 118.875,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема пресуде.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужилац побија првостепену пресуду у ставу II, III и V изреке због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да другостепени суд укине првостепену пресуду и врати првостепеном суду на поновни поступак. У образложењу жалбе наводи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Друготужени је у одговору на жалбу тужиоца оспорио жалбене наводе тужиоца и предложио да другостепени суд потврди првостепену пресуду у односу на друготуженог и обавезе тужиоца да друготуженом накнади целокупне трошкове парничног поступка. Истакао је опредељен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом првотужени побија првостепену пресуду у ставу I и IV изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима парничног поступка, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да другостепени суд укине првостепену пресуду и врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Истакао је опредељен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Благовременом и дозвољеном жалбом трећетужени побија првостепену пресуду у ставу I и IV изреке због битне повреде одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права, па у смислу образложених жалбених навода предлаже да другостепени суд у побијаном делу преиначи првостепену пресуду и тужбени захтев одбије као неоснован или укине и врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Истакао је опредељен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Испитујући правилност првостепене пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци.

У поступку доношења првостепене пресуде није било битних повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, будући да пресуда нема недостатака због којих се њена правилност није могла испитати, изрека је разумљива, непротивречи сама себи и разлозима пресуде, дати су јасни и образложени разлози који нису у супротности са стањем у списима предмета.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, до закључења главне расправе правни претходник друготуженог МД-Евробус д.о.о. и трећетужени закључили су Уговор о закупу од ... године аутобуса марке ..., на основу кога је обавеза трећетуженог била да сноси трошкове одржавања и контроле аутобуса, да је првотужени дана ... године у ... проузроковао саобраћајну незгоду, управљајући технички неисправним аутобусом марке ..., регистарских ознака ... (ранијих ознака ...), да је у саобраћајној дозволи уписан друготужени и да је аутобус био осигуран код тужиоца по полиси осигурања од аутоодговорности бр. 23776012, да је првотужени у записнику о саслушању у полицијској станици ... од ... године изјавио да је по преузимању возила примедбовао да на аутобусу нису исправне кочнице и да су дотрајали преуматици. Даље, утврђено је да је против првотуженог поднета кривична пријава Основном јавном тужилаштву у Ваљеву Кт 29/13 и да је Прекршајни суд у Ваљеву донео пресуду Пр 284/13 од 19.03.2013. године којим се првотужени оглашава кривим што је дана ... године у ... затечен да управља наведеним аутобусом на коме су неисправни радна кочница, предњи леви и десни пнеуматик, задњи леви и десни спољашњи и унутрашњи пнеуматици, а што је утврђено на ванредном техничком прегледу, да је у саобраћајној незгоди оштећено возило марке ..., рег. ознаке ... власништво Српске банке ад Београд којим је управљао ББ из ... и возило марке ...

рег. ознаке ..... власништво општинске управе ... којим је управљао ВВ из ..., да су у незгоди задобили телесне повреде ББ, ВВ и ГГ сапутник из .... Првостепени суд је и утврдио да је тужилац на име накнаде материјалне штете а по захтеву оштећене Српске банке ад исплатио 20.02.2013. године сервису оштећеног 837.473,38 динара, а по захтеву општинске управе Уб истој исплатио 237.555,50 динара. Даље, првостепени суд је утврдио и да је тужилац по захтевима оштећених лица ради накнаде нематеријалне штете исплатио ББ дана 27.02.2013. године износ од 100.000,00 динара, ВВ дана 28.02.2013. године 100.000,00 динара и ГГ дана 28.02.2013. године 100.000,00 динара, све према вансудским поравнањима са овим лицима. Тужилац се обраћао регресним захтевом туженима по којим захтевима тужени нису поступили. Чланом 5. став 4. тачка 5. Услови тужиоца за осигурање власника моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима регулисано је да осигураник губи право из осигурања од аутоодговорности у случају да је штета настала због тога што је моторно возило било технички неисправно а та околност возачу је била позната.

Оценом налаза и мишљења судског вештака саобраћајно-техничке струке ДД, са накнадним изјашњењима датим током поступка, првостепени суд је утврдио да је возач аутобуса АА при кретању од 40 км/ч са исправним кочионим системом предузимањем кочења са истог места са ког је и реаговао могао зауставити аутобус пре места судара, да је возач ... возећи технички неисправан аутобус направио пропуст узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак незгоде, док на страни возача возила ауди и штета нема пропуста везаних за настанак незгоде, као и да је тужилац правилно обрачунао и исплатио трошкове поправке возила ... и .... Стање пнеуматика и стање кочница утврђено је из ванредног техничког прегледа по налогу дежурног истражног судије, а да нема доказа када је рађен редован технички преглед, као и да на месту незгоде важи опште ограничење брзине од 50 км/ч.

Првостепени суд образлаже да је првотужени АА одговоран по основу кривице из наведеног прекршајног поступка, сходно члану 13. Закона о парничном поступку, у ком поступку је оглашен кривим што је дана ... године у ... затечен да управља наведеним аутобусом сетра на коме су били неисправни радна кочница, предњи леви и десни пнеуматик, задњи леви и десни спољашњи и унутрашњи пнеуматици, па је поред тога одговоран и по основу субјективне одговорности у смислу члана 154., члана 155. и члана 158. Закона о облигационим односима.

Образлаже и да је тужени трећег реда одговоран у смислу члана 170. став 1. а у вези става 3., као лице коме је друготужени предао у закуп аутобус да се њиме служи, сагласно члану 176. став 1. Закона о облигационим односима.

Првостепени суд образлаже да је тужени другог реда изгубио права из осигурања, али да је приговор недостатка пасивне легитимације на страни друготуженог основан. За такав закључак дао је разлоге да нису испуњени услови за његову одговорност у смислу члана 174. став 2. Закона о облигационим односима, јер да би он одговарао као ималац опасне ствари било је потребно да штета произлази из њене скривене мане или скривеног својства на које друготужени није скренуо пажњу трећетуженом, а да ти услови нису испуњени, јер приликом преузимања аутобуса у закуп нити у целом периоду до саобраћајне незгоде трећетужени није примедбовао на било какве скривене мане или скривена својства. Осим тога, не ради се о скривеним манама јер је обавеза трећетуженог била да сноси трошкове одржавања и контроле аутобуса па да редовна промена пнеуматика и контрола кочионог система нису и не могу бити у свери скривених мана или својстава аутобуса.

На утврђено чињенично стање, у овом спору мале вредности, у потврђујућем делу којим је усвојен тужбени захтев према туженом трећег реда и одбијен тужбени захтев према туженом другог реда, првостепени суд је правилно применио материјално

право из члана 176. став 2. Закона о облигационим односима и члана 170. став 1. а у вези са ставом 3. Закона о облигационим односима, члана 5. став 4. тачка 5. Услови тужиоца за осигурање моторних возила од одговорности за штету причињену трећим лицима.

Имајући у виду да је тужени трећег реда предузеће у коме је тужени првог реда био запослен у тренутку настанка саобраћајне незгоде, да је тужилац исплатио штету трећим лицима по полиси осигурања закљученој са туженим другог реда, то је тужени трећег реда у смислу члана 170. став 1. Закона о облигационим односима одговоран за насталу штету. Према одредби члана 170. став 1. Закона о облигационим односима, за штету коју запослени у раду или у вези са радом проузрокује трећем лицу, одговара предузећу у коме је запослени радио у тренутку проузроковања штете, осим ако докаже да је запослени у датим околностима поступао онако како је требало. Зато, тужени трећег реда, обзиром да је возач туженог, првотужени АА, у тренутку настанка саобраћајне незгоде био запослен код туженог трећег реда, тужени трећег реда одговара за штету коју је запослени – возач, својом радњом – вођњом аутобуса проузроковао трећем лицу.

Из наведених разлога, жалбеним наводима туженог трећег реда није доведена у сумњу правилност првостепене пресуде у потврђујућем делу. Осим тога, жалбеним наводима туженог трећег реда се побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и оцена доказа што овде у смислу члана 479. став 1. Закона о парничном поступку, није дозвољено. Ово стога што је у конкретном случају реч о спору мале вредности из члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, а у којим поступцима се пресуда може побијати само због битне повреде одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, на утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право садржано у члану 176. став 2. Закона о облигационим односима, када је одбио тужбени захтев у односу на друготуженог. Друготужени, осигураник тужиоца, је предметну опасну ствар (аутобус), предао трећетуженом по основу уговора о закупу, а да би друготужени сагласно наведеној одредби закона био одговоран, потребно је да је штета произашла из неке скривене мане или скривеног својства на које друготужени односно његов правни претходник није скренуо пажњу трећетуженом. Према утврђеном чињеничном стању ти услови нису испуњени у конкретном случају, јер је аутобус приликом закључења уговора о закупу 01.10.2012. године, односно приликом предаје предат у технички исправном стању, а трећетужени током трајања закуподавног односа није примедбовао на било какве скривене мане или скривена својства. Правилно закључује првостепени суд да редовна промена пнеуматика и контрола коченог система нису и не могу бити у сфери скривених мана или својстава аутобуса. Зато, друготужени није одговоран за насталу штету у смислу члана 176. став 2. Закона о облигационим односима.

Жалбени наводи тужиоца да је уговор о закупу истекао и да нема доказа да је трећетужени вратио аутобус друготуженом, односно његовом правном претходнику нису од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде. Према утврђеном чињеничном стању, уговор о закупу је закључен на одређено време, а који рок је неспорно истекао пре предметне саобраћајне незгоде. Међутим, током првостепеног поступка није доказано да је трећетужени вратио аутобус друготуженом, односно његовом правном претходнику, већ је наставио да га употребљава, а друготужени се томе није противио. Следи да је у смислу члана 591. став 1. Закона о облигационим односима прећутно обновљен закуп и закључен уговор о закупу на неодређено време,

под истим условима као и претходни. О томе је првостепени суд, насупротив жалбеним наводима тужиоца, дао јасне и образложене разлоге па не стоје тврдње тужиоца да у пресуди недостају разлози о битним чињеницама.

Нису од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде, жалбени наводи тужиоца да се првостепени суд позива на одредбе члана 174. који је „брисан“. Ово стога што је првостепени суд приликом доношења првостепене пресуде цитирао садржину наведене одредбе закона, а очигледном омашком у образложењу уместо члана 176. став 2, на страни 9, наводи „174. став 2. Закона о облигационим односима“ Ради се о очигледној грешци у куцању, која се у свако доба може исправити и која није од утицаја на правилност и законитост првостепене пресуде.

Међутим, у преиначујућем делу првостепени суд је на утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог првог реда АА да солидарно са туженим трећег реда исплати регресно потраживање тужиоцу. Осигураник тужиоца је друготужени, а не првотужени. Првотужени у тренутку настанка саобраћајне незгоде запослен код трећетуженог и он би могао одговарати за штету, овде тужиоцу, само у ситуацији да је штету проузроковао намерно, јер према члану 170. став 2. Закона о облигационим односима оштећеник има право захтевати накнаду штете и непосредно од радника ако је штету проузроковао намерно. Такву тврдњу, да је првотужени АА штету проузроковао намерно, тужилац није нити износио нити је тако нешто утврђено у току првостепеног поступка, па је у односу на туженог првог реда првостепену пресуду ваљало преиначити и одбити тужбени захтев тужиоца у односу на туженог првог реда АА, уз примену члана 170. став 1. и 2. Закона о облигационим односима.

Наведено, без обзира на то што је првотужени прекршајно одговоран, јер прекршајна одговорност не подразумева и грађанскоправну одговорност, а овде грађанскоправна одговорност није доказана, нити је суд у парничном поступку везан тиме што је неко прекршајно одговоран. Ово стога, што члан 13. Закона о парничном поступку прописује да је у парничном поступку суд у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим, а не прописује везаност парничног суда за правноснажну прекршајну пресуду.

На утврђено чињенично стање, погрешно је првостепени суд применио материјално право садржано у члану 189. став 2. Закона о облигационим односима, када је тужиоцу на досуђене износе накнаде штете законску затезну камату досудио почев од дана пресуђења. Ово стога, што у конкретном случају нема места примени члана 189. став 2. Закона о облигационим односима, већ је о законској затезној камати требало решити применом члана 29. став 3. Закона о обавезном осигурању у саобраћају којим је прописано да друштво за осигурање које накнади штету оштећеном лицу, ступа у право оштећеног лица према лицу које је одговорно за штету, за износ исплаћене накнаде, камату од исплате накнаде и трошкове поступка. Зато, је одлука првостепеног суда у овом делу преиначена и тужиоцу на појединачно досуђене износе накнаде штете законска затезна камата досуђена од дана када је тужилац платио сваки појединачни износ па до исплате.

Правилна је одлука првостепеног суда о истакнутом приговору застарелости. Како се саобраћајна незгода догодила 17.12.2012. године, а тужилац предметне износе на име накнаде штете плаћао почев од 20.02.2013. године, закључно са 28.02.2013. године, када је коначни дан сазнања тужиоца за обим штете, од када је у смислу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима застарелост почела да тече, па како је тужба у овој правној ствари поднета 16.12.2015. године, следи да потраживање

тужиоца према туженима није застарело, јер није истекао застарни рок од 3 године из члана 376. став 1. Закона о облигационим односима.

Правилна је одлука о трошковима поступка, коју је првостепени суд донео у односу на туженог трећег реда и туженог другог реда, а висина трошкова уз правилну примену члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, одмерена правилном применом АТ и ТТ.

Имајући у виду да је преиначена првостепена пресуда у односу на првотуженог АА, а одбијен тужбени захтев тужиоца према овом туженом, то је преиначена и одлука о трошковима поступка у односу на наведеног туженог и обавезан тужилац да туженом првог реда на име трошкова првостепеног поступка надокнади износ од 11.250,00 динара, на име састава једног образложеног поднеска, а у складу са одређеним захтевом према важећој АТ.

Првотуженом с обзиром да је успео у другостепеном поступку, на име трошкова другостепеног поступка а у смислу члана 153. став 1. а у вези члана 165. став 1. Закона о парничном поступку припада износ од 22.500,00 динара на име састава жалбе и износ од 55.675,00 динара на име таксе на жалбу, што укупно износи 78.175,00 динара, све према важећој АТ и ТТ.

Из наведених разлога, применом одредбе члана 390. и 394. тачка 4. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Одлуку као у ставу VI изреке другостепени суд је донео с обзиром да трошкови другостепеног поступка на име састава одговора на жалбу, нису били потребни ради вођења другостепеног поступка, па је зато је захтев друготуженог одбијен у смислу члана 154. став 1. а у вези члана 165. став 1. Закона о парничном поступку. Давање одговора на жалбу је у смислу члана 380. став 1. Закона о парничном поступку у диспозицији парничне странке, па се не ради о потребном трошку.

ДЂ/ДИ/СР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Дејан Ћојбашић с.р.

За тачност отправка